

Arrest

nr. 244 896 van 26 november 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 16 december 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 november 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 oktober 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 oktober 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN, loco advocaat A. LOOBUYCK, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u Syrisch staatsburger en geboren in de stad Afrin in de provincie Aleppo. U bent van Koerdische origine en soennitische moslima. U woonde tot zevenjarige leeftijd in Afrin en verhuisde vervolgens naar Damascus waar u twee jaar verbleef. Vervolgens verhuisde u naar Aleppo waar u twee jaar verbleef, waarna u naar Latakia verhuisde waar u drie jaar verbleef. Nadien verhuisde u naar Deir-e-Zor, waar u een jaar verbleef. Uw laatste woonplaats in Syrië was Aleppo, waar u vier of vijf jaar verbleef tot uw vertrek uit Syrië in 2015. U bent minder dan een jaar naar school geweest en u hebt nooit gewerkt in Syrië. U verliet Syrië omwille van de algemene veiligheidssituatie. U verbleef gedurende vier jaar in Turkije, waar u uw huidige echtgenoot, [H.A.] [...] leerde kennen. U was toen

getrouwd met een familielid van hem, [A.M.]. U bent gedwongen met hem gehuwd toen u zestien jaar oud was. U hebt vier kinderen met hem, [M.], [A.], [A.] en [K.]. U reisde na uw verblijf in Turkije via Griekenland naar Oostenrijk, waar u drie à vier jaar verbleef. U diende er een verzoek om internationale bescherming in. Vier à vijf maanden na uw aanvraag werd u internationale bescherming toegekend in Oostenrijk. U verbleef er samen met uw gezin, uw ex-partner en jullie kinderen. U werd evenwel slecht behandeld door uw toenmalige man en u was verliefd op uw huidige partner. Uw huidige man stelde u voor om samen te vluchten naar een ander land. Zonder medeweten van uw toenmalige partner verliet u Oostenrijk twee maanden voor uw aankomst in België, samen met [H.A.]. U huwde religieus met hem in Italië en reisde vervolgens door naar België, waar u op 28 juli 2019 aankwam. Op 5 augustus 2019 diende u een verzoek om internationale bescherming in.

U legde geen documenten neer ter staving van uw verzoek.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle elementen in uw administratief dossier wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard.

Uit uw verklaringen en de documenten in uw administratief dossier, blijkt dat u de internationale beschermingsstatus hebt verkregen in Oostenrijk. Er dient te worden vastgesteld dat u uw verzoek volledig steunt op de motieven die door uw echtgenoot ter zake werden uiteengezet. Het verzoek van uw echtgenoot werd nietontvankelijk verklaard. Eenzelfde beslissing voor u dringt zich dus op. De beslissing van uw echtgenoot luidt als volgt:

Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een verzoeker die reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren.

U verkeert niettemin in de mogelijkheid om elementen aan te brengen waaruit kan blijken dat de bescherming die u in deze lidstaat werd verleend, niet actueel of ontoereikend zou zijn.

In dit geval hebt u geen elementen vermeld waaruit kan blijken dat u Oostenrijk hebt verlaten wegens een gegronde vrees of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. In het kader van uw verzoek om internationale bescherming verklaart u dat er geen toekomst voor u in Oostenrijk is. Mensen zijn er racistisch, u vond er geen werk en er was geen mogelijkheid tot studeren (CGVS, p. 9). Bovendien is uw echtgenoot gevlucht van haar exman en haar gezin, waardoor u bedreigd wordt door haar familie en de familie van haar ex-man (CGVS, p. 10-11).

Wat betreft de socio-economische omstandigheden die u aanhaalt, dient benadrukt te worden dat u in dit opzicht als persoon die internationale bescherming geniet, binnen de Europese Unie een specifieke bescherming tegen refoulement geniet. Overeenkomstig het recht van de Unie zijn er aan uw status diverse rechten en voordelen op gebied van werkgelegenheid, sociale bescherming, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratie verbonden.

Deze vaststelling wordt niet ondermijnd door het feit dat er zich verschillen kunnen voordoen in de algemene economische toestand tussen de lidstaten van de Europese Unie. Niet alle onderdanen van de Europese Unie hebben een gelijkwaardige toegang tot huisvesting, tewerkstelling en andere sociale infrastructuur. Dit geldt ook voor personen die internationale bescherming binnen de Europese Unie genieten. De vaststelling dat er tussen de lidstaten van de Europese Unie verschillen bestaan met betrekking tot de omvang van de toekenning van rechten aan personen die internationale bescherming genieten, en de mate waarin zij deze rechten kunnen doen gelden, is, wat u betreft, geen vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980, noch een reëel risico op het lijden van

ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. U hebt internationale bescherming in Oostenrijk verkregen. Deze lidstaat van de EU is als zodanig gebonden door het recht van de Europese Unie, dat voorziet in minimumnormen op gebied van rechten en voordelen die voortvloeien uit uw status van persoon die internationale bescherming geniet en waarvan u gebruik kunt maken.

Bovendien volgt uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat hoewel de algemene situatie en levensomstandigheden van verzoekers om internationale bescherming in een lidstaat van de EU kunnen wijzen op een aantal tekortkomingen, de drempel van artikel 3 EVRM niet overschreden wordt voor zover er geen sprake is van een systematisch onvermogen om steun en structuren te bieden aan verzoekers om internationale bescherming (EHRM, Mohammed Hussein en anderen / Nederland en Italië, 27725/10, 2 april 2013). Deze redenering die van toepassing is op verzoekers om internationale bescherming, moet tevens worden gevolgd wanneer het gaat om personen die reeds een internationale beschermingsstatus genieten.

Wat betreft uw verklaringen met betrekking tot de onmogelijkheid tot het vinden van werk en de onmogelijkheid tot studeren, dient te worden opgemerkt dat uit uw verklaringen blijkt dat u financieel ondersteund werd door de Oostenrijkse autoriteiten (CGVS, p. 8). Volgens uw verklaringen kreeg u geen werkvergunning (CGVS, p. 8). Gevraagd waarom u geen werkvergunning kreeg, moet u het antwoord echter schuldig blijven en stelt u louter dat u van werk houdt en altijd gewerkt hebt (CGVS, p. 9). U verklaarde verder dat er u geen opleidingen werden aangeboden (CGVS, p. 8). Gevraagd naar een specifieke reden waarom die niet aangeboden werden aan u, verklaart u vaagweg dat er veel mensen zijn zoals u die geen mogelijkheid kregen om te werken of te studeren (CGVS, p. 8). Gezien u nergens concreet maakt waarom u geen opleidingen aangeboden kreeg of een werkvergunning kon krijgen, dient geconcludeerd dat uw verklaringen hieromtrent louter blote beweringen blijken die u verder niet staft.

Daarnaast verklaart u dat u in Oostenrijk racistisch werd behandeld en werd gediscrimineerd (CGVS, p. 9). Er kan echter niet worden besloten dat het racisme en de discriminatie waarvan u beweert het slachtoffer te zijn geweest in Oostenrijk dermate systematisch en ingrijpend was dat uw fundamentele mensenrechten werden aangetast en de Oostenrijkse staat u niet wou of kon beschermen. Gevraagd op welke manier u discriminatie hebt ervaren, verklaart u aanvankelijk eerst enkel dat jullie altijd werden uitgescholden, dat mensen slecht spraken over jullie en jullie familie en dat de politie jullie niet kon beschermen (ibid.). Gevraagd wat u daarmee bedoelde, stelt u dat ze vluchtten en een tweetal dagen later terug kwamen om u te slaan (CGVS, p. 9). Het is echter vreemd dat u niet al aanvankelijk, toen u werd gevraagd op welke manier u discriminatie hebt ervaren of waarom u Oostenrijk verlaten hebt, vermeldt dat u werd geslagen in Oostenrijk (ibid.). Daarenboven wordt opgemerkt dat u bij de DVZ evenmin hebt vermeld dat u werd geslagen. U verklaarde voor de DVZ louter dat u in Oostenrijk niet gerust kon leven (zie vragenlijst bij CGVS dd. 04.09.2019, punt 3.4). Gevraagd waarom u dit denkt, stelde u enkel dat u in Oostenrijk niet kon studeren of werken (zie vragenlijst CGVS bij DVZ, punt 3.5). Indien u in Oostenrijk werkelijk werd geslagen vanuit racistische motieven, kan er redelijkerwijze worden verondersteld dat u dit al eerder zou hebben vermeld toen u werd gevraagd naar de redenen waarom u Oostenrijk verlaten hebt. Bovendien blijkt dat u zich wel degelijk tot de Oostenrijkse autoriteiten kon wenden in verband met deze problemen, en dat u door de politie werd bijgestaan. Gevraagd of u contact opnam met de Oostenrijkse politie, stelt u dat ze kwamen, maar vertrokken omdat ze niemand zagen (CGVS, p. 9). Uw klacht zou bovendien geregistreerd zijn (ibid.). In dit verband dient verder nog te worden opgemerkt dat de bescherming door de nationale autoriteiten moet daadwerkelijk maar niet absoluut zijn en hoeft geen bescherming tegen elk feit begaan door derden te bieden of een resultaatsverbintenis in te houden. Op basis van het bovenstaande dient te worden geconcludeerd dat het racisme en de discriminatie waarvan u gewag maakt, hoewel verwerpelijk, niet voldoende zwaarwichtig is om te besluiten dat er sprake is van een vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin noch van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Wat betreft uw vrees dat u door de familie van uw echtgenote en de familie van haar ex-man, die ook uw familie is, zal worden gedood wegens uw huwelijk met haar, dient ten eerste te worden opgemerkt dat u en uw echtgenote deze problemen niet hebben vermeld bij de DVZ. Zoals hierboven reeds gesteld, verklaarde u bij de DVZ enkel dat u in Oostenrijk niet gerust kon leven omdat u er niet kon studeren of werken (zie vragenlijst CGVS bij DVZ, punt 3.4 en 3.5). Uw echtgenote verwees bij de DVZ dan weer enkel naar racistische incidenten en stelde dat zij u gewoon volgde nadat u besloot om het land te verlaten (zie vragenlijst CGVS bij DVZ 19/20191, punt 3.4). Zij verklaarde daarnaast dat jullie in Oostenrijk niet in gevaar waren (zie vragenlijst CGVS bij DVZ 19/20191, punt 3.5). Indien u en uw echtgenote werkelijk vreesden om in Oostenrijk te worden vervolgd door de familie van de ex-man van uw echtgenote, die tevens uw familie is, kan er redelijkerwijze worden verondersteld dat jullie dit reeds

bij de DVZ zouden hebben vermeld. Bovendien verklaarden u en uw echtgenote voor de DVZ dat jullie twee jaar geleden reeds huwden in Oostenrijk (zie verklaring DVZ, punt 15 en zie verklaring DVZ 19/20191, punt 15), hoewel jullie voor het CGVS verklaren dat jullie pas drieënhalve maand geleden in Italië zijn gehuwd (zie CGVS, p. 6 en zie CGVS 19/20191, p. 6). Bovendien vermeldde uw echtgenote in het kader van haar verzoek voor de DVZ niet dat zij al eerder was gehuwd en dat zij kinderen heeft in Oostenrijk (zie DVZ 19/20191, punt 16). Bovendien wordt geen enkel bewijs geleverd voor het feit dat uw echtgenote reeds eerder gehuwd was en dat u en uw echtgenote als gevolg van jullie huidige relatie problemen hebben met haar familie en die van haar ex-man. Er kan dan ook geen geloof worden gehecht aan jullie verklaringen dat jullie door de familie van uw echtgenote of door de familie van haar ex-man zullen worden gedood omdat jullie een relatie hebben.

Zelfs indien er geloof wordt gehecht aan uw verklaringen dat u in Oostenrijk vreest door de familie van uw echtgenote en haar ex-man te worden gedood, quod non, dan nog hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u zich niet op de bescherming van de Oostenrijkse autoriteiten zou kunnen beroepen. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u zich in het verleden reeds met problemen tot de Oostenrijkse politie wendde en dat die aan uw oproep gehoor gaven en uw klacht registreerden (zie CGVS, p. 9). Wat betreft uw verklaring dat zij u niet 24 uur op 24 kunnen beschermen, dient net als hierboven te worden opgemerkt dat de bescherming door de nationale autoriteiten daadwerkelijk maar niet absoluut moet zijn en geen bescherming tegen elk feit begaan door derden hoeft te bieden of een resultaatsverbintenis hoeft in te houden (zie CGVS, p. 11).

Ten slotte wordt voor de volledigheid nog opgemerkt dat in het licht van het EU-acquis, het bereikte niveau van procedurele harmonisatie, evenals van het gegeven dat de Europese lidstaten allen partij zijn bij het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM) en in beginsel bijzonder hoge normen inzake mensenrechten en bescherming van vluchtelingen in acht nemen, een weerlegbaar vermoeden geldt dat een persoon die als vluchteling wordt erkend of die de subsidiaire beschermingsstatus werd verleend door een lidstaat van de Europese Unie, er over voldoende of reële bescherming beschikt en zijn fundamentele rechten er niet zullen worden geschonden. Uitgaan van het tegendeel zou indruisen tegen het interstatelijk vertrouwensbeginsel en irreguliere secundaire migratiestromen binnen de EU in de hand werken. Hieruit volgt een vermoeden dat u, die internationale bescherming geniet in Oostenrijk, er geen gegronde vrees voor vervolging heeft noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt; dat verzoekende partij er een bijzondere bescherming tegen refoulement geniet; dat aan de vluchtelingenstatus van verzoekende partij een verblijfsrecht en daaraan gekoppelde rechten verbonden zijn inzake de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale voorzieningen, gezondheidszorg, huisvesting en integratievoorzieningen; dat de levensstandaard van verzoekende partij er niet kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend; en dat de geboden bescherming duurzaam van aard is.

Gelet op wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat er niet kan worden aangenomen dat u een gegronde vrees voor vervolging koestert of een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar de lidstaat waar u reeds internationale bescherming geniet. Bovendien zijn uw basisrechten als persoon die internationale bescherming geniet, er gegarandeerd.

Uw documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet veranderen. De documenten die u voorlegt, een Syrisch paspoort, een Syrische identiteitskaart en uw Syrisch militair boekje houden immers geen verband met uw situatie in de lidstaat van de Europese Unie waar u internationale bescherming hebt verkregen.

Overeenkomstig artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn (Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herziening)), dat demodaliteiten van de verblijfsvergunningen die verband houden met een internationale beschermingsstatus regelt, zijn de verblijfsvergunningen in wezen beperkt in de tijd en hernieuwbaar. Dit is echter in beginsel niet het geval voor de toegekende internationale beschermingsstatus die ten volle blijft gelden zolang het nodig is, de persoon die de status geniet, te beschermen. Deze status kan slechts ophouden, worden herroepen of ingetrokken in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden. Deze status kan ook maar worden beëindigd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden, net zoals de hernieuwing ervan slechts kan worden geweigerd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden (vgl. artikel 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn).

Gelet op wat voorafgaat, is het CGVS van mening dat na onderzoek van de elementen in uw administratief dossier met recht kan worden aangenomen dat, zelfs als zou het verblijfsdocument dat u werd uitgereikt op basis van de internationale beschermingsstatus die u werd verleend niet meer geldig zijn, niets erop wijst dat uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet meer geldig is.

Aangezien de geldigheid van uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er daarenboven op dat u niet zou kunnen terugkeren naar Oostenrijk, of dat, mocht dit het geval zijn, uw verblijfsvergunning die verband houdt met uw status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen (naar analogie, RvV 30 maart 2017, nr. 184 897).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door een andere lidstaat van de Europese Unie en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Syrië.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Onder het kopje “In hoofddorde: Eerste middel”, werpt verzoekster op:

*“Schending van artikel 57/6, §3, 3° VW, j° artikel 57/6, §3, lid 3 VW
Schending van het beginsel van de materiële motiveringsverplichting”.*

Zij betoogt, na de weergave van artikel 57/6, § 3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) als volgt :

“Belangrijk is aldus goed te begrijpen dat de verwerende partij een verzoek tot internationale bescherming niet-ontvankelijk KAN verklaren (doch niet moet) wanneer de verzoeker in kwestie internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie.

Indien de verwerende partij beslist van deze mogelijkheid gebruik te maken, dan dient zij aan bijkomende voorwaarden te voldoen.

Zo stelt artikel 57/6, §3 lid 3 VW::

De in het eerste lid, 2°, 3°, 4° en 6°, bedoelde beslissingen worden getroffen binnen een termijn van vijftien werkdagen na ontvangst van het verzoek om internationale bescherming dat door de minister of zijn gemachtigde werd overgezonden

11.1.2. In casu werd het verzoek door de Minister of zijn gemachtigde overgezonden op 6 september 2019.

De beslissing volgde slechts op 22 november 2019, ruim mèèr dan 15 werkdagen na de verzending dus.

Aldus kon de verwerende partij niet langer gebruik maken van artikel 57/6, §3 VW en diende de aanvraag behandeld te worden de algemene regels. Een onderzoek ten aanzien van Syrië (en niet ten aanzien van Oostenrijk) diende aldus te worden gevoerd, quod non in casu.

De beslissing is aldus onherroepelijk gevitieerd en schendt artikel 57/6, §3, 3° VW, j° artikel 57/6, §3, lid 3 VW, evenals het beginsel van de materiële motiveringsverplichting. Zowel in feite (want ze steunt op impertinente motieven) als in rechte (want er kon van artikel 57/6, §3, 3° VW) niet langer toepassing gemaakt worden.”

2.2. Waar verzoekster laat gelden dat verweerder niet overging tot het nemen van de bestreden beslissing binnen de door artikel 57/6, § 3, derde lid van de Vreemdelingenwet gestelde termijn van 15 werkdagen en hieruit afleidt dat verweerder geen toepassing meer kon of mocht maken van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van dezelfde wet, wijst de Raad erop dat de voormelde termijn een termijn van orde betreft en de Vreemdelingenwet geen sanctie voorziet indien deze termijn wordt overschreden. Dat deze termijn wordt overschreden, heeft aldus geenszins tot gevolg dat de commissaris-generaal niet (langer) het ingediende verzoek om internationale bescherming op grond van voormelde wetsbepaling onontvankelijk kan verklaren.

Het eerste middel is niet gegrond.

2.3. Onder het kopje “*Subsidiair: Tweede middel*” werpt verzoekster op:

*“Schending art. 57/6 §3, 3° Vreemdelingenwet
Schending artikel 48/3 en 48/4 Vreemdelingenwet
Schending materiële motiveringsplicht
Schending zorgvuldigheidsbeginsel
Schending van artikel 3 EVRM”.*

Zij betoogt als volgt:

“Artikel 57/6, §3, 3° Vw is een omzetting van artikel 33, 2, a van de Procedurerichtlijn (richtlijn 2013/32/EU) en laat toe dat een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard “als de verzoeker al internationale bescherming geniet in een andere EUlidstaat”.

Geen van beide rechtsbronnen legt expliciet voorwaarden op bij het nemen van die beslissing, zoals een onderzoek naar de leefomstandigheden in de andere lidstaat.

Voor de wijziging van de Verblijfswet, in werking getreden op 22 maart 2018, voorzag het oude artikel 57/6/3 een uitzondering: wanneer de verzoeker elementen aanbrengt waaruit blijkt dat hij geen beroep meer kan doen op die bescherming. Hoewel deze uitzondering niet meer expliciet vermeld wordt, moet de huidige formulering nog steeds zo begrepen worden omdat deze in tegenwoordige tijd geformuleerd is (“bescherming geniet”). Dit blijkt ook uit de Memorie van Toelichting, die verder bevestigt dat de bewijslast zoals voordien bij de verzoekende partij ligt.

De fundamentele mensenrechten uit het Europees Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (Handvest) en het Europees Verdrag voor de rechten van de mens (EVRM) moeten steeds gerespecteerd worden. Het terugsturen van een verzoekende partij mag nooit een schending van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 EVRM tot gevolg hebben. Het Europese Hof van Justitie stelt dat het in uitzonderlijke gevallen kan dat in een lidstaat de fundamentele rechten van een verzoekende partij in gevaar komen. Er is daarvoor niet noodzakelijk sprake van systematische tekortkomingen in het asiel- en opvangsysteem van de lidstaat. Deze rechtspraak in het kader van de Dublin III-verordening geldt volgens de Raad ook voor personen die al een beschermingsstatuut genieten (zie ook RvV 211.222 van 18 oktober 2018).

De verzoekende partij toont misschien niet aan dat zij geen bescherming tegen refoulement geniet in Oostenrijk, maar wel dat zij bij terugkeer een risico loopt op een onmenselijke en vernederende behandeling, wat het beschermingsstatuut ineffectief maakt (cf. infra).

II.2.2. De beslissing bevat eigenlijk maar een heel korte, niet pertinente, motivering: (...)

Verzoekende partij kan zich niet langer beroepen op de bescherming die zij heeft verkregen in Oostenrijk, omwille van de vernederende en discriminerende levensomstandigheden aldaar. Bovendien heeft verzoekende partij meerdere malen aangegeven te vrezen voor haar leven omwille van de ex-schoonfamilie van haar echtgenote die hen beiden als verraders en overspelers ziet en hen meermaals met de dood bedreigde. Zij bevinden zich ook in Oostenrijk. Een terugkeer naar Oostenrijk zou aldus een schending van artikel 3 EVRM inhouden.

Tijdens het CGVS-gehoor heeft verzoekende partij uitgebreid verteld over o.m. de slechte levensomstandigheden, de discriminatie hun vrees in Oostenrijk:

p. 5 CGVS-gehoor:

In welke omstandigheden woonde u in Grass?

Ik woonde in een huis maar er werd niet goed omgegaan met ons, al het welzijn werd ons afgenomen.

Wat bedoelt u daarmee?

‘Alles wordt betaald voor Jullie, er is niets over ons, jullie hebben ons land kapotgemaakt. We zijn gevlucht van de problemen in Syrië, en de problemen waren daar ook.

p.7 CGVS

Waarom hebt u dat teruggegeven aan hem?

Ik had veel problemen en ik wou vluchten met mijn vrouw. Ik heb mijn paspoort gegeven aan hen en vertrokken. In Oostenrijk is er geen toekomst, mensen worden lastiggevallenen.

p. 8 CGVS-gehoor:

Waar bent u vervolgens naartoe gegaan, nadat u in dat opvangcentrum verbleef?

Nadat ik een verblijfsvergunning kreeg?

Ja.

Ik huurde een huis in Grass. Het is een verloren tijd van ons leven, we hebben niks geleerd, er is geen werk, geen school.

p. 8 CGVS

Zijn er u opleidingen aangeboden?

Neen.

Werd er u een opleiding Duits aangeboden?

Neen.

Was er een specifieke reden waarom u dat niet kreeg?

Neen er waren veel mensen zoals mij die geen mogelijkheid kregen om te gaan studeren of werken of om een opleiding te krijgen. België is anders, hier worden mensen begeleid en kunnen ze studeren, daar is ook bescherming, daar is het anders. We kunnen niet meer terug naar Oostenrijk, mijn vrouw is zwanger. Als we terugkeren worden we vermoord, ze zijn op zoek naar ons. Ze zoeken ons overal, daar in Oostenrijk, in Italië, in Frankrijk, in Duitsland. Ze hebben een grote clan, ze zijn niet op de hoogte dat wij hier in België zijn.

Hebt u geprobeerd om naar werk te zoeken in Oostenrijk?

Ja ik heb geprobeerd maar ik kreeg werk van 2-3 dagen, dat is alles. Ik kreeg geen werkvergunning.

Waarom kreeg u geen werkvergunning?

Ik had er geen recht op

Verzoekende partij werd systematisch gediscrimineerd in Oostenrijk:

P. 9 CGVS-gehoor:

Op welke manier zocht u naar werk?

Ik ging naar de winkels, naar plaatsen waar veel Arabieren zijn, ik probeerde te helpen.

Werd er medische zorg aangeboden in Oostenrijk?

Neen.

Enkel voor u, of voor alle vluchtelingen in Oostenrijk?

Enkele mensen krijgen dat wel, sommige mensen niet.

Waarom u niet?

Ik denk dat het racisme van de Oostenrijkers is, ze sturen ons altijd weg, ze zeggen dat er geen werk is, dat ze niets voor ons hebben.

Waarom hebt u Oostenrijk verlaten?

Het racistisch gevoel, er is geen werk en ik heb een relatie met die vrouw en ik ben met haar getrouwd. Er is geen werk, geen studie en er is racisme. Die mensen haten ons daar en ik ben iemand die wil leren en studeren en ik krijg de kans niet.

Op welke manier hebt u discriminatie ervaren in Oostenrijk?

We werden altijd uitgescholden, ze spreken slecht over ons, over onze moederen over onze familie en de politie kan ons niet beschermen.

Wat bedoelt u daarmee?

Ze gaan vluchten, en na een dag of 2 komen ze terug en ze slaan ons weer.

Hebt u contact opgenomen met de politie i.v.m. uw problemen daar?

Ja de politie kwam, ze zagen niemand daar en ze zijn vertrokken, het is niet zoals hier.

Werd uw klacht genoteerd?

Ja ze hebben dat opgeschreven maar ik heb dat thuis achtergelaten. Ik ben gevlucht van daar.

U hebt al verteld dat u mondeling werd uitgescholden. Hebt u nog op andere manieren discriminatie ervaren in Oostenrijk?

Neen. Er werd altijd verweten dat wij vluchtelingen hen alles hadden afgepakt en dat we terug moesten naar ons land of naar een ander land. Ik ben direct naar hier gekomen omdat mensen hier gerespecteerd worden en er vluchtelingenstatus wordt gegeven.

Verzoekende partij heeft tevens verteld over haar verboden relatie met haar echtgenote en waarom dit eveneens een reden was om te vluchten uit Oostenrijk: p. 10 CG VS

U zei dat de relatie met uw vrouw een reden was om te vertrekken uit Oostenrijk, kan u daar meer over vertellen?

We hadden een relatie en ik stelde voor om te vluchten en het land te verlaten. Ze was akkoord er we zijn gevlucht. We waren alle twee niet op ons gemak daar. De oplossing voor ons was om naar België te

gaan, hier krijgen we de gelegenheid om te werken en te leven. Mijn vrouw is zwanger, ons kind zal een betere toekomst krijgen. Het is niet de bedoeling om van land tot land te gaan, als we niet aanvaard worden hier, zullen we teruggaan naar Syrië en dan zullen we daar sterven.

Waarom is de relatie met uw vrouw een reden waarom u niet terug kan naar Oostenrijk?

We zullen vermoord worden. Mijn vrouw, mijn kindje en ik. Dat zijn koerden, ze zoeken ons overal, Duitsland, Turkije. Zelfs als we klacht neerleggen bij de Oostenrijkse regering kunnen ze ons geen bescherming bieden. Je hebt een vrouw ontvoerd en gevlucht met haar. Volgens de traditie moeten we vermoord worden.

Zijn er nog andere redenen die u nog niet hebt vermeld waarom een verblijf in Oostenrijk onmogelijk is?

Ik heb alles vermeld, ik heb niks verborgen Ik heb nooit een probleem gehad in Oostenrijk. Er was het probleem met mijn vrouw en ik ben vertrokken.

U zei dat de familie van de ex-man van uw vrouw u overal zou kunnen vinden, kan u daar meer over vertellen?

De hele stam van mijn vrouw en de stam van mij zoeken ons allemaal, het is een grote schande dat zij gevlucht is voor iemand anders. Ze moet worden vermoord volgens de traditie. Niemand wist dat wij in België zijn, ze dachten Frankrijk en Duitsland.

p. 11 CGVS

Waar woont de familie van uw vrouw?

Turkije, ze heeft een broer in Duitsland. En haar schoonfamilie allemaal in Oostenrijk.

Waar in Oostenrijk woont haar schoonfamilie?

In Grass.

Denkt u dat elders in Oostenrijk, niet in Grass, zou kunnen ontsnappen aan die problemen?

Ais ze ons zoeken in Libanon, Turkije, hoe kunnen we dan in Oostenrijk blijven? Overal vragen ze naar ons. Als we daar gebleven hadden, hadden ze ons gepakt en gedood.

Zou u op de Oostenrijkse autoriteiten kunnen rekenen om u daartegen te beschermen?

Wat gaan ze doen? Ze gaan alles opschrijven en ze gaan ons apart zetten, maar ze kunnen ons niet 24 op 24 beschermen Ze zijn met een enorm grote familie In Oostenrijk, ze gaan ons een dag, een week, een maand beschermen en dan? Waar ze ons gaan zien zullen ze ons vermoorden Mijn vrouw Is ook zwanger, ik kan dat niet meer doen.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft reeds bevestigd dat in bepaalde gevallen bepaalde socio-economische en humanitaire omstandigheden het niveau van artikel 3 kunnen bereiken. Zo stelt het EHRM in het M.S.S.-arrest:

“249. The Court has already reiterated the general principles found in the case-law on Article 3 of the Convention and applicable in the instant case (see paragraphs 216-22 above). It also considers it necessary to point out that Article 3 cannot be interpreted as obliging the High Contracting Parties to provide everyone within their jurisdiction with a home (see Chapman, cited above, § 99). Nor does Article 3 entail any general obligation to give refugees financial assistance to enable them to maintain a certain standard of living (see *Muslim v. Turkey*, no. 53566/99, § 85, 26 April 2005).

250. The Court is of the opinion, however, that what is at issue in the instant case cannot be considered in those terms. Unlike in the above-cited *Muslim* case (§§ 83 and 84), the obligation to provide accommodation and decent material conditions to impoverished asylum-seekers has now entered into positive law and the Greek authorities are bound to comply with their own legislation, which transposes Community law, namely Council Directive 2003/9/EC laying down minimum standards for the reception of asylum-seekers in the member States (“the Reception Directive”; see paragraph 84 above). What the applicant holds against the Greek authorities in this case is that, because of their deliberate actions or omissions, it has been impossible in practice for him to avail himself of these rights and provide for his essential needs. ”

Aldus stelt het EHRM dat bepaalde socio-economische verplichtingen positief recht zijn geworden op grond van EU-wetgeving en de omzetting daarvan in Grieks nationale wetgeving. Het Hof legt een hogere beschermingsstandaard op aan EU-lidstaten omdat zij specifieke verbintenissen zijn aangegaan onder EU-wetgeving t.a.v. een specifieke groep personen, nl. asielzoekers.

II.2.4 In casu heeft verzoekende partij bescherming in Oostenrijk. Maar ook zij zijn een kwetsbare groep, en ook voor hen rusten er positieve verplichting op Oostenrijk. Deze verplichtingen staan opgetekend in zowel de Conventie van Genève als de Kwalificatierichtlijn die de kenmerken van 'internationale bescherming' omschrijven. Dit zijn die rechten die volgen uit het erkend zijn als vluchtelingen.

Zo stelt artikel 21 van de Kwalificatierichtlijn dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement moeten in acht nemen, en bepalen artikelen 24 en 25 dat lidstaten zo snel mogelijk respectievelijk een verblijfstitel en reisdocumenten moeten afleveren aan personen met de vluchtelingenstatus. Maar 'internationale bescherming' wordt ook gekenmerkt door het toekennen van bepaalde socio-economische rechten:

a. Gezondheidszorg

Artikel 30 van de Kwalificatierichtlijn stelt dat vluchtelingen toegang tot de gezondheidszorg moeten krijgen:

"1. De lidstaten zorgen ervoor dat personen die internationale bescherming genieten toegang tot de gezondheidszorg krijgen onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend.

2. De lidstaten verstrekken personen die internationale bescherming genieten en die bijzondere behoeften hebben, zoals [...] gehandicapten, [...] of minderjarigen [...] die onder een gewapend conflict hebben geleden, passende gezondheidszorg, met inbegrip van de behandeling van geestesziekten waar nodig, onder dezelfde voorwaarden als onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend. "

Hoewel erkend vluchtelingen in Oostenrijk in theorie recht hebben op gezondheidszorg, blijkt dat zij in de praktijk niet de nodige medische zorgen verkrijgen wegens o.a. een gebrek aan informatie en tolkdiensten.

Verzoekende partij maakt zich grote zorgen over de toegang tot en de betaalbaarheid van de medische zorgen in Oostenrijk, zij kregen geen enkele medische steun:

p. 9 CGVS

Werd er medische zorg aangeboden in Oostenrijk?

Neen.

Enkel voor u, of voor alle vluchtelingen in Oostenrijk?

Enkele mensen krijgen dat wel, sommige mensen niet.

Waarom u niet?

Ik denk dat het racisme van de Oostenrijkers is, Ze sturen ons altijd weg, ze zeggen dat er geen werk is, dat ze niets voor ons hebben.

b. Integratievoorzieningen

Artikel 34 van de Kwalificatierichtlijn voorziet toegang tot integratievoorzieningen:

'Teneinde de integratie van personen die internationale bescherming genieten in de samenleving te vergemakkelijken, bieden de lidstaten toegang tot integratieprogramma's welke zij passend achten om rekening te houden met de specifieke behoeften van personen met de vluchtelingenstatus of de subsidiairebeschermingsstatus, of zorgen zij voor de omstandigheden waaronder de toegang tot dergelijke programma's gewaarborgd is.'

Verzoekende partij heeft nooit toegang gekregen tot taallessen of professionele opleiding. Bij het verlaten van het opvangcentrum kreeg zij ook geen informatie over mogelijke integratieprogramma's die voor hen beschikbaar waren.

Een gebrek aan integratielessen, met o.a. taallessen, heeft ook een negatief effect op andere aspecten van het leven in Oostenrijk.

Zonder deze begeleiding wordt het immers moeilijker om huisvesting te vinden en toegang te krijgen tot de arbeidsmarkt.

p. 8 CGVS

Zijn er u opleidingen aangeboden?

Neen.

Werd er u een opleiding Duits aangeboden?

Neen.

Was er een specifieke reden waarom u dat niet kreeg?

Neen er waren veel mensen zoals mij die geen mogelijkheid kregen om te gaan studeren of werken of om een opleiding te krijgen. België is anders, hier worden mensen begeleid en kunnen ze studeren, daar is ook bescherming, daar is het anders. We kunnen niet meer terug naar Oostenrijk, mijn vrouw is zwanger. Als we terugkeren worden we vermoord, ze zijn op zoek naar ons. Ze zoeken ons overal, daar in Oostenrijk, in Italië, in Frankrijk, in Duitsland. Ze hebben een grote clan, ze zijn niet op de hoogte dat wij hier in België zijn.

Hebt u geprobeerd om naar werk te zoeken in Oostenrijk?

Ja ik het geprobeerd maar ik kreeg werk van 2-3 dagen, dat is alles. Ik kreeg geen werkvergunning

Waarom kreeg u geen werkvergunning?

Ik had er geen recht op

c. Huisvesting

Artikel 32 van de Kwalificatierichtlijn bepaalt dat Oostenrijk ervoor moet zorgen dat personen met internationale bescherming toegang tot huisvesting hebben.

Verzoekende partij kon de huur niet betalen van de woning die zij had gevonden, al het geld die zij kreeg van de Oostenrijkse autoriteiten ging naar de huur, water, verwarming en elektriciteit. Er bleef niets over voor eten of voor hun andere noden, waardoor zij dreigden op straat terecht te komen.

d. Sociale voorzieningen

Artikel 29 van de Kwalificatierichtlijn stelt:

“De lidstaten zorgen ervoor dat personen die internationale bescherming genieten, in de lidstaat die deze bescherming heeft toegekend de nodige bijstand in de zin van sociale bijstand ontvangen zoals de onderdanen van die lidstaat.”

Zoals ook uit het asielrelaas van verzoekende partij blijkt, hebben vluchtelingen in de praktijk geen toegang hebben tot de nodige sociale voorzieningen. Hier faalt Oostenrijk opnieuw om vluchtelingen voldoende informatie te geven en te ondersteunen bij het doorlopen van de nodige procedures.

Het is dan ook duidelijk dat Oostenrijk zijn verplichtingen zoals voorzien in Kwalificatierichtlijn niet nakomt. Door het gebrekkig optreden van Oostenrijk was en zal het voor verzoekende partij onmogelijk zijn om haar rechten te laten gelden en te voorzien in haar elementaire levensbehoeften.

Zoals bepaald in het M.S.S.-arrest is de verwijdering van een vreemdeling naar levensomstandigheden waar hij in de onmogelijkheid is om in elementaire levensbehoeften, zoals huisvesting en medische zorgen, te voorzien strijdig met artikel 3 EVRM.

Maar er is meer, verzoekende partij heeft tevens aangegeven te vrezen voor haar leven door de ex-schoonfamilie van haar echtgenote die hun leven meermaals bedreigde en die tevens in Oostenrijk woont. Verwerende partij heeft deze vrees van verzoekende partij op geen enkel ogenblik ten gronde onderzocht. Zij doet dit zomaar van de hand en verwijt hen deze vrees niet te hebben vermeld bij hun Dienst Vreemdelingenzaken gehoor.

Dit is niet ernstig. Tijdens het DVZ gehoor kregen noch verzoekende partij noch haar echtgenote de kans om hun relaas te doen. Zij moesten alles kort en bondig vertellen en er werd hen verzekerd dat zij op het CGVS gehoor over voldoende tijd zouden beschikken om alles uiteen te zetten. Het is dan ook niet ernstig om hen thans te verwijten niet te hebben verteld dat zij vrezen voor hun leven omwille van hun verboden relatie.

Het feit dat een terugkeer naar Oostenrijk een schending van artikel 3 EVRM zou betekenen, heeft tot gevolg dat zij zich nog onmogelijk kunnen beroepen op de (gebrekkige) bescherming die hen werd toegekend in Oostenrijk.

De verwerende partij beperkt zich tot het gratuit ontkennen van de ervaringen van de verzoekende partij in Oostenrijk. Opvallend is bovendien dat het administratief geen enkel rapport/element bevat aan de hand waarvan de verklaringen van de verzoekende partij worden weerlegd. Het administratief dossier bevat immers niets over de situatie van vluchtelingen en subsidiair beschermden in Oostenrijk!

Dit is ronduit onvoorstelbaar en getuigt reeds van de vooringenomenheid en de gebrekkigheid van dit onderzoek.

De motieven van de bestreden beslissing zijn niet deugdelijk en schenden aldus tevens het beginsel van de materiële motiveringsplicht, meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel. Daarom wordt dan ook gevraagd de thans bestreden beslissing te vernietigen.”

2.4. De schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet kan niet dienstig worden opgeworpen aangezien de bestreden beslissing geen beslissing is tot weigering van de vluchtelingenstatus of toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in België. De bestreden beslissing werd getroffen op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, na de vaststelling dat de verzoekende partij de subsidiaire beschermingsstatus had gekregen in Oostenrijk en werd dus niet getroffen op grond van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.5. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissingen op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissingen dienen te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld.

2.6. De bestreden beslissing steunt op artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Deze bepaling luidt als volgt:

“(…)

De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer :

(…)

3° de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie;

(…)”

2.7. Deze bepaling vormt de omzetting naar Belgisch recht van artikel 33, lid 2, a) van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (hierna: de Procedure-richtlijn).

2.8. De parlementaire voorbereiding van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet stelt het volgende:

“Paragraaf 3, 3° heeft betrekking op de niet-ontvankelijkheid van een verzoek wanneer de verzoeker reeds in een andere EU-lidstaat de vluchtelingenstatus heeft verkregen of, bij uitbreiding, de subsidiaire beschermingsstatus. Reeds voorafgaandelijk aan dit ontwerp van wet kon de Commissaris-generaal, indien de verzoeker al de vluchtelingenstatus had verkregen in een andere EU-lidstaat, het verzoek niet in overweging nemen op basis van artikel 57/6/3 dat door dit ontwerp wordt opgeheven. Omwille van redenen van uniformiteit met de bewoordingen van de richtlijn 2013/32/EU wordt ervoor geopteerd de benaming “niet-inoverwegingname” te vervangen door “niet-ontvankelijkheid” van het verzoek om internationale bescherming. De vaststelling dat het CGVS een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren omdat de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, houdt tevens in dat het CGVS een andere beslissing kan nemen indien blijkt dat de verzoeker aantoont dat hij niet kan rekenen op die bescherming.” (Parl.St. Kamer, 2016-17, nr. 54-2548/001, p. 107).

2.9. Voorliggend beroep betreft een situatie waarin de verzoekende partij internationale bescherming genieten in een EU-lidstaat, in casu Oostenrijk. De vaststelling in de bestreden beslissing dat de verzoekende partij in Oostenrijk de subsidiaire beschermingsstatus kreeg toegekend, vindt steun in het administratief dossier en de verzoekende partij brengt niets aan wat deze vaststelling onderuit haalt.

2.10. Evenmin blijkt dat de verzoekende partij thans niet langer over de subsidiaire beschermingsstatus zou kunnen beschikken in Oostenrijk. In de bestreden beslissing kan worden gelezen:

“Overeenkomstig artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn (Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herziening)), dat de modaliteiten van de verblijfsvergunningen die verband houden met een internationale beschermingsstatus regelt, zijn de verblijfsvergunningen in wezen beperkt in de tijd en hernieuwbaar. Dit is echter in beginsel niet het geval voor de toegekende internationale beschermingsstatus die ten volle blijft gelden zolang het nodig is, de persoon die de status geniet, te beschermen. Deze status kan slechts ophouden, worden herroepen of ingetrokken in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden. Deze status kan ook maar worden beëindigd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden, net zoals de hernieuwing ervan slechts kan worden geweigerd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden (vgl. artikel 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn).

Gelet op wat voorafgaat, is het CGVS van mening dat na onderzoek van de elementen in uw administratief dossier met recht kan worden aangenomen dat, zelfs als zou het verblijfsdocument dat u werd uitgereikt op basis van de internationale beschermingsstatus die u werd verleend niet meer geldig zijn, niets erop wijst dat uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet meer geldig is.

Aangezien de geldigheid van uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er daarenboven op dat u niet zou kunnen terugkeren naar Oostenrijk, of dat, mocht dit het geval zijn, uw verblijfsvergunning die verband houdt met uw status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen (naar analogie, RvV 30 maart 2017, nr. 184 897).”

Deze vaststellingen zijn deugdelijk en pertinent en de verzoekende partij brengt andermaal niets aan wat ze onderuit haalt.

2.11. De verzoekende partij is van oordeel dat ze zich niet langer kan beroepen op de bescherming die ze heeft gekregen in Oostenrijk omwille van de vernederende levensomstandigheden aldaar. Ze wijst erop dat ze tijdens haar gehoor uitgebreid heeft verteld over “o.m.” de slechte levensomstandigheden, de discriminatie en haar vrees in Oostenrijk. Ze benadrukt dat ze meerdere malen heeft aangegeven te vrezen voor haar leven omwille van “*de ex-schoonfamilie van haar echtgenote*” die zich in Oostenrijk bevindt en die haar en haar echtgenoot beiden als verraders en overspeligen ziet en hen meermaals met de dood bedreigde. Een terugkeer naar Oostenrijk zou volgens de verzoekende partij een schending van artikel 3 van het EVRM inhouden.

2.12. Voor wat betreft kritiek op een andere EU-lidstaat die een internationale beschermingsstatus heeft verleend, moet er vooreerst in herinnering worden gebracht dat het Unierecht steunt op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen, zoals is bepaald in artikel 2 van het VEU. Deze premisse impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de in het Handvest erkende grondrechten, met name in de artikelen 1 en 4 van het Handvest, waarin een van de fundamentele waarden van de Unie en haar lidstaten is vastgelegd.

De in artikel 33, tweede lid, a) van de Procedurerichtlijn vervatte regeling vormt een uitdrukking van dit beginsel van het wederzijds vertrouwen tussen de Europese lidstaten. Dit beginsel vereist dat België, behoudens uitzonderlijke omstandigheden, ervan uitgaat dat Oostenrijk en alle andere lidstaten het Unierecht en met name de door dat recht erkende grondrechten in acht nemen. Bijgevolg moet in het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel worden aangenomen dat de behandeling van personen die internationale bescherming genieten in elke EU-lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, met name de artikelen 1 en 4, met het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en met het EVRM (HvJ 19 maart 2019, “Ibrahim e.a.”, overwegingen 83-84-85 en de aldaar aangehaalde rechtspraak).

2.13. Dit interstatelijk vertrouwensbeginsel betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden zoals de bestreden beslissing ook aangeeft. De weerlegging vereist dat er sprake is van een ernstig risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest in geval van overbrenging naar een andere lidstaat (cf. HvJ 19 maart 2019, *Ibrahim e.a.*, overweging 49). De weerlegging vereist specifiek voor wat betreft de algemene levensomstandigheden die verzoekster thans aankaat, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Dit is een situatie *“waarbij de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (arrest van 19 maart 2019, Ibrahim e.a., C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, EU:C:2019:219, punt 90, en beschikking van 13 november 2019, Hamed en Omar, C-540/17 en C-541/17, niet gepubliceerd, EU:C:2019:964, punt 39)”* [Hof van Justitie, arrest van 16 juli 2020, *M. Addis*, punt 51]. Het gaat hierbij om een situatie waarin er sprake is van *“tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”* [zie Hof van Justitie, arrest van 19 maart 2019, Ibrahim e.a., C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, EU:C:2019:219, punt 88, beschikking van 13 november 2019, Hamed en Omar, C-540/17 en C-541/17, niet gepubliceerd, punt 38 en arrest van 16 juli 2020, *M. Addis*, punt 52]. *“Het kan voorts niet volledig worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (zie in die zin arrest van 19 maart 2019, Jawo, C-163/17, EU:C:2019:218, punt 95). [Hof van Justitie, arrest van 16 juli 2020, *M. Addis*, punt 52].*

2.14. In het hierboven aangehaalde arrest Ibrahim e.a. heeft het Hof van Justitie situaties aangehaald die niet volstaan om het vermoeden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel te weerleggen. Het gaat hierbij om:

- schendingen van de bepalingen van hoofdstuk VII van de Kwalificatierichtlijn, die niet leiden tot een schending van artikel 4 van het Handvest (arrest Ibrahim e.a., punt 92);
- het gebrek aan bestaansondersteunende voorzieningen of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan deze die in andere lidstaten worden geboden, zonder dat betrokkenen evenwel anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, tenzij *“die omstandigheid tot gevolg heeft dat die verzoeker vanwege zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, zou terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie”* (arrest Ibrahim e.a., punt 93);
- het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuwe verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds internationale bescherming heeft verleend (arrest Ibrahim e.a., punt 94);
- situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie met zich meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (arrest Ibrahim e.a., punt 91);
- wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de statushouder als persoon die bescherming geniet in die andere lidstaat, hem niet blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest (arrest Ibrahim e.a., punt 101).

2.15. Er moet verder op worden gewezen dat bij de beoordeling van de situatie van personen die internationale bescherming werd verleend in Oostenrijk betreffende de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale bijstand, gezondheidszorg en integratie, in beginsel de omstandigheden van de Oostenrijkse onderdanen als maatstaf of standaard gelden, en niet de standaarden die desgevallend van toepassing zijn in andere lidstaten van de EU. Voor huisvesting wordt enkel gelijke behandeling vereist ten opzichte van andere onderdanen van derde landen die legaal in Oostenrijk verblijven (zie voor dit alles de bepalingen van hoofdstuk VII van Richtlijn 2011/95/EU van 13 december 2011, gekend als de Kwalificatierichtlijn). Net zoals niet iedere EU-onderdaan op gelijke wijze aanspraak kan maken op dergelijke voorzieningen, geldt dit eveneens voor vreemdelingen die internationale bescherming werd verleend binnen de EU. De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen bestaan in de mate waarin aan personen met internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen doen gelden, impliceert bijgevolg geenszins zonder meer een schending van artikel 3 van het

EVRM. Dit dient daarentegen op concrete wijze te worden aangetoond, rekening houdend met het gegeven dat óók de socio-economische mogelijkheden of perspectieven van de Oostenrijkse onderdanen of derdelanders problematisch en complex kunnen zijn op het vlak van bijvoorbeeld sociale huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling.

2.16. Zoals eerder gezegd heeft het Hof van Justitie in zijn arrest Ibrahim e.a. gesteld dat schendingen van de bepalingen van hoofdstuk VII van de Kwalificatierichtlijn, die niet leiden tot een schending van artikel 4 van het Handvest, geen situaties zijn die volstaan om het vermoeden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel te weerleggen.

2.16.1. Voor wat betreft de toegang tot gezondheidszorg brengt de verzoekende partij niet meer aan dan dat ze zich grote zorgen maakt over de toegang tot en de betaalbaarheid van de medische zorgen in Oostenrijk. Ze stelt dat ze geen enkele medische steun krijgt maar maakt dit niet concreet. Ook uit het gehoorverslag blijkt niet dat ze ook maar één situatie aanhaalt waaruit blijkt dat ze geen medische steun kreeg en dat dit te wijten was aan een gebrek aan informatie en tolkendiensten. Integendeel vertelt verzoekster tijdens haar gehoor door de verwerende partij dat ze medische hulp kreeg tijdens haar bevalling en dat *“alles [...] gratis [was]”* (gehoorverslag CG, p.9). Algemene beweringen van de verzoekende partij over de medische zorg die in Oostenrijk worden geboden aan sommige vluchtelingen wel en anderen niet en dat dit een voedingsbodem heeft in racisme, kunnen bezwaarlijk aantonen dat er sprake is van een situatie die leidt tot een schending van artikel 4 van het Handvest. Ter terechtzitting wijst de verzoekende partij erop dat ze zwanger is en dat ze zich in een kwetsbare situatie bevindt maar de Raad ziet niet in waarom verzoekster om die reden riskeert terecht te komen in een situatie die strijdig is met artikel 4 van het Handvest. Ze heeft zoals gezegd tijdens haar gehoor door de verwerende partij verklaard dat ze medische hulp kreeg tijdens haar bevalling en dat *“alles [...] gratis [was]”*.

2.16.2. Voor wat betreft de integratievoorzieningen beklaagt de verzoekende partij er zich over dat ze nooit toegang heeft gekregen tot taallessen of professionele opleiding en dat ze ook geen informatie kreeg over mogelijke integratieprogramma's die voor haar beschikbaar waren. Ze betoogt dat een gebrek aan integratielessen, met inbegrip van taallessen, een negatief effect heeft op andere aspecten van het leven in Oostenrijk. Immers wordt het hierdoor moeilijker om huisvesting te vinden en toegang te krijgen tot de arbeidsmarkt, aldus verzoekster.

Dergelijk betoog rijmt niet met wat verzoekster heeft verklaard tijdens haar gehoor door de verwerende partij. De verzoekende partij, die heeft verklaard vier à vijf jaar in Oostenrijk te hebben verbleven, heeft meer bepaald aangegeven dat ze, nadat ze een zevental maanden had verbleven in een asielcentrum in Wenen, waar het leven *“mooi was”* en waar men *“goed”* voor haar zorgde (gehoorverslag CG, p.5), twee huizen kreeg in Grass waar ze in totaal vier jaren heeft verbleven. Over deze situatie verklaarde de verzoekende partij, *“Het was goed”* (gehoorverslag CG, p.8). Ze heeft verklaard dat ze daar woonde met haar man en haar kinderen en dat de broer van haar man in het huis naast dat van haar woonde. Ze heeft verklaard dat ze maandelijks *“loon”* kregen, zowel zij, haar man als haar kinderen. Ze heeft verklaard dat haar ex-man cursussen Duits volgde maar omdat hij niet slaagde, zelf de kosten moest betalen voor taalondericht. Op de vraag of ze ook de mogelijkheid had om cursussen te volgen in Oostenrijk ontkent verzoekster dit niet maar antwoordt ze dat haar kinderen klein waren en dat er twee naar de crèche gingen waarvoor de overheid betaalde (gehoorverslag CG, p.8 en 9). Nadien antwoordt verzoekster uitdrukkelijk bevestigend op de vraag of er taalopleidingen werden aangeboden (gehoorverslag CG, p.9). Op de vraag of zij ooit naar werk heeft gezocht in Oostenrijk antwoordt verzoekster dat ze het niet heeft geprobeerd aangezien ze vier kinderen had, dat ze de enige was die bezig was met de kinderen en dat haar man bezig was met de taal te leren (gehoorverslag CG, p.9).

Hieruit blijkt globaal dat verzoekster geen moeilijkheden ondervond om huisvesting te vinden, integendeel, deze werd haar ter beschikking gesteld door de Oostenrijkse autoriteiten. Tevens kreeg ze de mogelijkheid om taalcursussen te volgen, net zoals haar man, maar verkoos ze die niet te volgen omwille van de kinderen. Ze heeft ook nooit geprobeerd om werk te vinden vanwege de kinderen. De verzoekende partij is dan ook slecht geplaatst om zich te beklagen over de integratievoorzieningen in Oostenrijk. Verzoeksters daadwerkelijk wedervaren in Oostenrijk toont niet aan dat er op dit vlak sprake is van een situatie die leidt tot een schending van artikel 4 van het Handvest.

2.16.3. Op het vlak van huisvesting betoogt de verzoekende partij dat zij de huur niet kon betalen van de woning die zij gevonden had omdat al het geld dat ze kreeg van de Oostenrijkse autoriteiten ging naar het betalen van nutsvoorzieningen. Hierdoor bleef er niets over voor eten of andere noden en dreigde ze op straat terecht te komen, aldus verzoekster.

De Raad verwijst naar het gestelde in punt 2.16.2. Verzoeksters betoog vindt geen steun in het gehoorverslag waaruit blijkt dat ze vlot huisvesting kreeg toebedeeld door de Oostenrijkse autoriteiten. Nergens heeft verzoekster aangegeven dat ze het financieel niet kon bolwerken waardoor ze niet kon voorzien in haar basisbehoeften of waardoor ze dreigde op straat terecht te komen. Verzoekster heeft trouwens tijdens haar gehoor aangegeven dat de *“enige reden”* waarom een verblijf in Oostenrijk onmogelijk is, de relatie met haar huidige man is en haar vrees voor wraakacties vanwege de familie van haar man (gehoorverslag, p.10). Verzoeksters daadwerkelijk wedervaren in Oostenrijk op het vlak van huisvesting wijst andermaal niet op een situatie die leidt tot een schending van artikel 4 van het Handvest.

2.16.4. Op het vlak van sociale voorzieningen komt de verzoekende partij niet verder dan te poneren dat uit haar asielrelaas blijkt dat vluchtelingen in de praktijk geen toegang hebben tot de nodige sociale voorzieningen en dat de Oostenrijkse autoriteiten falen om hen voldoende informatie te geven en te ondersteunen bij het doorlopen van de nodige procedures. Dit vindt andermaal geen steun in het gehoorverslag van verzoekster. Integendeel heeft verzoekster op de vraag van de verwerende partij tijdens haar gehoor of ze andere voordelen van de Oostenrijkse autoriteiten kon genieten geantwoord: *“Alles werd aangeboden aan ons. Het probleem was niet wat aangeboden werd aan ons of niet”*. (gehoorverslag, p.11). Het betoog in het verzoekschrift bestaat dan ook uit niet meer dan loze beweringen die bezwaarlijk wijzen op een situatie die leidt tot een schending van artikel 4 van het Handvest.

2.17. De verzoekende partij concludeert:

“Het is dan ook duidelijk dat Oostenrijk zijn verplichtingen zoals voorzien in Kwalificatierichtlijn niet nakomt. Door het gebrekkig optreden van Oostenrijk was en zal het voor verzoekende partij onmogelijk zijn om haar rechten te laten gelden en te voorzien in haar elementaire levensbehoeften. Zoals bepaald in het M.S.S.-arrest is de verwijdering van een vreemdeling naar levensomstandigheden waar hij in de onmogelijkheid is om in elementaire levensbehoeften, zoals huisvesting en medische zorgen, te voorzien strijdig met artikel 3 EVRM.”

2.18. Uit niets blijkt echter dat de verzoekende partij in Oostenrijk niet kon voorzien in haar elementaire levensbehoeften, dat haar levensomstandigheden aldaar slecht waren en dat er hierdoor sprake is van een situatie die strijdig is met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

2.19. Verzoekster maakt verder in haar verzoekschrift gewag van discriminatie die haar ten deel viel in Oostenrijk. Dit vindt echter nergens steun in haar gehoorverslag. Hieruit blijkt, het weze herhaald, dat verzoekster heeft aangegeven dat de *“enige reden”* waarom een verblijf in Oostenrijk onmogelijk is, de relatie met haar huidige man is en haar vrees voor wraakacties vanwege de familie van haar man (gehoorverslag, p.10).

2.20. Rest nog na te gaan de vrees van verzoekster voor haar eerste echtgenoot en haar ex-schoonfamilie die zich in Oostenrijk bevinden, dit omdat ze ervan door is gegaan met een andere man en religieus met hem is gehuwd. Hierdoor worden zij en haar nieuwe man beschouwd als verraders en overspeligen en worden ze met de dood bedreigd, aldus verzoekster.

2.20.1. In de bestreden beslissing kan worden gelezen dat de verzoekende partij heeft verklaard:

“(…) dat jullie in Oostenrijk niet in gevaar waren (zie vragenlijst CGVS bij DVZ 19/20191, punt 3.5). Indien u en uw echtgenote werkelijk vreesden om in Oostenrijk te worden vervolgd door de familie van de ex-man van uw echtgenote, die tevens uw familie is, kan er redelijkerwijze worden verondersteld dat jullie dit reeds bij de DVZ zouden hebben vermeld. Bovendien verklaarden u en uw echtgenote voor de DVZ dat jullie twee jaar geleden reeds huwden in Oostenrijk (zie verklaring DVZ, punt 15 en zie verklaring DVZ 19/20191, punt 15), hoewel jullie voor het CGVS verklaren dat jullie pas drieënhalve maand geleden in Italië zijn gehuwd (zie CGVS, p. 6 en zie CGVS 19/20191, p. 6). Bovendien vermeldde uw echtgenote in het kader van haar verzoek voor de DVZ niet dat zij al eerder was gehuwd en dat zij kinderen heeft in Oostenrijk (zie DVZ 19/20191, punt 16). Bovendien wordt geen enkel bewijs geleverd voor het feit dat uw echtgenote reeds eerder gehuwd was en dat u en uw echtgenote als gevolg van jullie huidige relatie problemen hebben met haar familie en die van haar ex-man. Er kan dan ook geen geloof worden gehecht aan jullie verklaringen dat jullie door de familie van uw echtgenote of door de familie van haar ex-man zullen worden gedood omdat jullie een relatie hebben.”

2.20.2. Deze overwegingen zijn deugdelijk en pertinent en vinden steun in de aangehaalde vragenlijsten en de aangehaalde gehoorverslagen. Er wordt nergens een begin van bewijs bijgebracht dat de verzoekende partij reeds eerder was gehuwd met een andere man en er zijn frappante tegenstrijdige verklaringen over het tijdstip en de plaats van afsluiten van een religieus huwelijk. Verzoekster werd hiermee uitdrukkelijk geconfronteerd tijdens haar gehoor door de verwerende partij en heeft hiervoor geen verklaring gegeven (gehoorverslag, p.6). Ook wordt nergens een begin van bewijs bijgebracht dat verzoekster en haar nieuwe man met de dood worden bedreigd door verzoeksters ex-man en diens familie. Het is ook weinig geloofwaardig dat verzoekster haar vier kinderen uit een relatie met een vorige man zomaar zou achterlaten in Oostenrijk. Tevergeefs betoogt de verzoekende partij dat zij en haar nieuwe man tijdens het “DVZ gehoor” geen kans kregen om hun relaas te doen en ze alles kort en bondig moesten uiteenzetten. De Raad ziet niet in waarom verzoekster niet kort en bondig over haar vrees voor haar ex-man en haar schoonfamilie in Oostenrijk wegens haar verboden relatie kon reppen bij het invullen van de vragenlijst bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Deze beoordeling dringt zich des te meer op gezien de verzoekende partij bij haar gehoor door de verwerende partij op de vraag *“Heb je op Dienst Vreemdelingenzaken alle elementen aangehaald die aanleiding gegeven hebben tot je vertrek uit Syrië en uit Oostenrijk”* verklaard heeft, *“Ja”*. Deze vragenlijst bevindt zich in het rechtsplegingsdossier en hieruit blijkt duidelijk dat er bij de vragen *“Wat vreest u bij terugkeer in uw land van herkomst? Wat denkt u dat er bij een eventuele terugkeer zou kunnen gebeuren?”* een onderscheid werd gemaakt tussen Syrië en Oostenrijk. Voor Oostenrijk verklaarde verzoekster: *“Ze waren heel racistisch. Mijn man besliste om het land te verlaten dus ik volgde gewoon mijn man.”* Op de subvragen die werden gesteld, *“Waarom denkt u dat? Geef kort een overzicht van alle feiten die geleid hebben tot uw vlucht uit uw land van herkomst”*, waarbij opnieuw een onderscheid werd gemaakt tussen Syrië en Oostenrijk, verklaarde verzoekster uitdrukkelijk voor Oostenrijk: *“We waren niet in gevaar”*. Het is totaal ongeloofwaardig dat verzoekster in de vragenlijst, die werd ingevuld met bijstand van een tolk, geen gewag zou maken van de problemen die voortvloeien uit een verboden relatie en de vrees voor wraakacties. Deze beoordeling dringt zich des te meer op gezien verzoekster bij haar gehoor door de verwerende partij heeft verklaard dat de *“enige reden”* waarom een verblijf in Oostenrijk onmogelijk is, de relatie met haar huidige man is en haar vrees voor wraakacties vanwege de familie van haar man (gehoorverslag, p.10).

2.20.3. De bestreden beslissing stelt ook nog: *“Zelfs indien er geloof wordt gehecht aan uw verklaringen dat u in Oostenrijk vreest door de familie van uw echtgenote en haar ex-man te worden gedood, quod non, dan nog hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u zich niet op de bescherming van de Oostenrijkse autoriteiten zou kunnen beroepen.”* De Raad kan deze vaststelling bijtreden daar verzoekster tijdens haar gehoor door de verwerende partij op de vraag of ze ooit heeft overwogen om de politie te contacteren in Oostenrijk, antwoordde: *“Ik kan niet naar buiten, met die hele familie”*. Het is weinig geloofwaardig dat verzoekster geen moment alleen zou hebben gekend in Oostenrijk en zelfs als dit het geval was, veronderstelt een contactname met de politie geen persoonlijk, liefelijk onderhoud. Verzoekster brengt in haar verzoekschrift ook niets in dat de bovenvermelde vaststelling in de bestreden beslissing onderuit haalt. Ze brengt ook niets in tegen de bestreden beslissing waar hierin over gelijkaardige verklaringen van haar partner wordt gesteld: *“Uit uw verklaringen blijkt immers dat u zich in het verleden reeds met problemen tot de Oostenrijkse politie wendde en dat die aan uw oproep gehoor gaven en uw klacht registreerden (zie CGVS, p. 9). Wat betreft uw verklaring dat zij u niet 24 uur op 24 kunnen beschermen, dient net als hierboven te worden opgemerkt dat de bescherming door de nationale autoriteiten daadwerkelijk maar niet absoluut moet zijn en geen bescherming tegen elk feit begaan door derden hoeft te bieden of een resultaatsverbintenis hoeft in te houden (zie CGVS, p. 11)”*.

2.21. De Raad dient dan ook te vast te stellen dat er geen geloof kan worden gehecht aan de vrees van verzoekster om terecht te komen in een situatie in Oostenrijk die strijdig is met artikel 3 van het EVRM, dit wegens een verboden relatie met een nieuwe man.

2.22. De Raad kan dan ook concluderen dat de verzoekende partij er niet in slaagt de volgende conclusie in de bestreden beslissing onderuit te halen: *“Gelet op wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat er niet kan worden aangenomen dat u een gegronde vrees voor vervolging koestert of een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar de lidstaat waar u reeds internationale bescherming geniet. Bovendien zijn uw basisrechten als persoon die internationale bescherming geniet, er gegarandeerd.”*

2.23. Er is geen informatie die erop wijst dat er in Oostenrijk sprake is van tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken en die de hierboven vermelde bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken (cf. punt 2.25). De verzoekende partij

die zich niet bevindt in een bijzonder kwetsbare situatie zoals een prangende medische situatie die behandeling of medicatie behoeft, slaagt er met uittreksels uit het gehoor van haar nieuwe man door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en uit een arrest van het Hof voor de Rechten van de Mens in de zaak M.S.S. t. België en Griekenland van 21 januari 2011, dat stelt dat een schending van artikel 3 van het EVRM pas aan de orde is wanneer er sprake is van “*official indifference when in a situation of serious deprivation or want incompatible with human dignity*” (paragraaf 254) – wat vergelijkbaar is met de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid zoals bepaald in het bovenvermeld arrest Ibrahim e.a. van het Hof van Justitie in het kader van artikel 4 van het Handvest – niet in aan te tonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek haarzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat zij, wegens haar bijzondere kwetsbaarheid, in Oostenrijk zal worden blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest. Hieruit volgt dat van verzoekster, als individuele statushouder, kan worden verwacht dat zij zelf de nodige initiatieven zou nemen om de voorkomende problemen te verhelpen en haar rechten te laten gelden. De Raad kan er begrip voor opbrengen dat verzoekster verkiest haar verdere leven uit te bouwen in België, doch deze wens kan geen afbreuk doen aan de doelstellingen van het gemeenschappelijk asielbeleid.

2.24. Uit het rechtsplegingsdossier blijkt dat de verzoekende partij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg zij de mogelijkheid alle nuttige elementen bij te brengen, haar motieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken neer te leggen en zich te laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die de door haar gekozen taal machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en op alle dienstige stukken. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.25. Waar de verzoekende partij zich er specifiek over beklagt dat het administratief dossier niets bevat over de situatie van vluchtelingen en subsidiair beschermden in Oostenrijk, is het zo dat de verwerende partij dergelijke informatie inderdaad niet heeft toegevoegd aan het administratief dossier. Het blijkt echter niet dat verzoekster aan de verwerende partij informatie heeft overgemaakt die wijst op de onverschilligheid van de Oostenrijkse autoriteiten met als gevolg dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid, waardoor er de verplichting zou zijn voor de verwerende partij om aan de hand van rapporten na te gaan of er daadwerkelijk sprake is van dergelijke tekortkomingen (cf. Hof van Justitie, arrest van 16 juli 2020, M. Addis, punt 52). Verzoekster brengt ook thans geen dergelijke informatie aan die de Raad ertoe zou verplichten de zaak uit te spitten aan de hand van rapporten (cf. Hof van Justitie, arrest van 19 maart 2019, Ibrahim e.a., punt 88). Het blijkt ook niet dat er sprake is van een land waarvan de verwerende partij of de Raad weet of behoort te weten dat er een risico bestaat op tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken (naar analogie, arrest EHRM van 21 januari 2011, MSS t. Griekenland en België, punt 458).

Het tweede middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

2.26. De verzoekende partij vraagt in fine van haar verzoekschrift de erkenning als vluchteling en vraagt tevens de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Echter is dit geen dienstig betoog. De verzoekende partij heeft een verzoek om internationale bescherming ingediend in Oostenrijk, wat leidde tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Enkel indien de verzoekende partij de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die hierop is gestoeld en die haar grondslag vindt in artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, heeft kunnen doen wankelen en heeft aangetoond dat ze niet meer kan rekenen op daadwerkelijke bescherming in Oostenrijk – quod non, zoals hierboven is gebleken – wordt de kwestie pertinent of er sprake is van een persoonlijke vrees voor vervolging in Syrië of van een risico op ernstige schade aldaar.

2.27. Ten slotte kleven er aan de bestreden beslissing geen substantiële onregelmatigheden die door de Raad niet kunnen worden hersteld en evenmin dient er te worden onderzocht of er sprake is van ernstige aanwijzingen dat de verzoekende partij in aanmerking zou komen voor de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of voor de toekenning van de subsidiaire bescherming, zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (cf.

punt 2.26). Een vernietiging van de bestreden beslissing in de zin van artikel 39/2, §1, tweede lid, 2° en 3° van de Vreemdelingenwet dringt zich dan ook niet op.

Verzoekster brengt geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Zij brengt geen elementen aan waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de subsidiaire bescherming die haar reeds werd toegekend in Oostenrijk. Er is geen informatie die erop wijst dat er in Oostenrijk sprake is van tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken, en die de hierboven vermelde bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken. Evenmin is er sprake van buitengewone omstandigheden die specifiek verzoekster betreffen en die ertoe kunnen leiden dat zij bij terugzending naar de lidstaat die haar reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens haar bijzondere kwetsbaarheid, buiten haar wil en persoonlijke keuzes om, zal terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig november tweeduizend twintig door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA